

Magyar út másik közelítésben.

A Havi Magyar Fórum 2010. októberi számában *Válság, modernitás, hagyomány*, címmel Dr. Fodor János megjelent írása kapcsán el kell mondanom gondolataimat, amelyek merőben más úton, de ugyanahhoz a lényeghez jutnak el: Európa és a kereszténység válságához, a Jézusi tanítás és a Szentkorona erejéhez, valamint az egyetlen elfogadható magyar úthoz, a múlt folytonosságának a visszaállításához. Megközelítésem talán vitára adhat okot, amelyet természetesen vállalok, azonban nem tartalmaz semmiféle sértő, kioktató szándékot. Mégis írom, mert az út is van olyan fontos, mint az igazság, vagy az élet: ego sum via, veritas, et vita, tudjuk.

A kapitalizmus

Sajnos a vallástörténelemben kevésbé vagyok jártas, ezért nem tudom megítélni, hogy a zsidók, a farizeusok, vagy éppen a puritánok, esetleg a kálvinisták a kitalálói, terjesztői, művelői a kapitalizmusnak, különösen a mostani válságainak. Mindazonáltal szeretnék annak a véleményemnek hangot adni, hogy a kapitalizmus nem faji, nemzeti, vallási kérdés, a kapitalizmus – nomen est omen – a tőkefelhalmozás eredménye. A matematika köréből tudjuk, hogy a nem-lineáris eloszlások növelik a különbségeket, márpedig, ha keveseknek van olyan, amit kölcsönöznek és sokan, akik ezt igénylik, akkor az nem-lineáris viszony. Különösebb matematikai fejtegetés nélkül is belátható, hogy a sokak, *a kölcsönvevők egyre gyarapítják a kölcsönadókat, vagyis létrehozzák és gyarapítják a tőkét*. Ez a kapitalizmus! Nem látszik ebben a folyamatban vallásnak, fajnak, nemzetnek átfogó szerepe. De még a szeretet fogalmához sincs köze, - negatív értelemben sem. Kívánczik még egy megjegyzés a kérdéshez: nyilvánvaló logikai képtelenség azt állítani, a kapitalizmusról, hogy például minden tőkés zsidó, és minden zsidó tőkés, ergo a kapitalizmus nem definiálható ilyen eszközökkel!

A demokrácia

A kapitalizmus mellett a másik alapvető tényezővel, - amely modern korunk meghatározója – is kell foglalkoznunk. Ez a *demokrácia intézménye, amelynek alapelve az egyén teljes szabad akarat, egyenlősége és a közös ügyek eldöntésében ezen egyének egyforma és többségi szavazata*.

Ha ez az egyenlőség, önállóság valóban fennállna, akkor talán lenne értelme a többségi szavazásnak. Ez azonban a legkisebb mértékben sem áll fenn! Az egyének számos szempontból eltérnek egymástól, csoportokat alkotnak, különböző érdekeik vannak, ez teljesen természetes, de ami erre épül az már befolyásoló: hozzáértők és tájékozatlanok, érdekelték és érdektelenek, tudatlanok, félrevezethetőek. *Az egyének tehát befolyásolhatók, ezért részvételük egy szavazásban egyáltalán nem független és egyáltalán nem egyenlő értékű. Összeszámlálásuk érvénytelen, semmit sem dönthetne el!*

Ergo, ez a fajta demokrácia minden lehetséges megközelítésből hibás, téves, alkalmatlan közösség ügyeinek eldöntésére. Hogy mi lenne akkor a megoldás? Természetesen az alkalmazkodás az adott kori helyzethez és például mindazoknak a korlátozása a közös ügyekben, akik a Fodor János cikkben bemutatott helyzetet állítják elő! Tudjuk, ismerjük, hogy a pártos, kontraszelektált hatalmi berendezkedéstől nem várhatjuk saját korlátozását. Persze, ha lenne jó alkotmányunk, akkor azonnal lehetségessé válna ez a fajta szabályozás. Van ilyenünk, csak most éppen egy másikat alkalmaznak fölöttünk és megint másikat iratnak valakikkel. *Ha egyszer az igazi, az ezeréves visszaállna...*

A szellemi elit és a vezető

Egy harmadik fontos tényező *a vezér kiválasztása és a szellemi elit létrehozatala*. Ha a Bibliából kellene kiindulnom, szívesebben állítanám, illetve a Biblia mondja, hogy Isten a sok ember mellett kiválasztottakat is teremtett – Ádám, Éva és ivadékaik – csak ezek összekeveredtek és a mi feladatunk őket megtalálni és olyan helyzetbe hozni, hogy ők dönthessenek életünk fontos mozzanatairól, együttélésünkről. Erre valók a különböző társadalmi szervezetek, mozgalmak, választások, forradalmak, stb. Sajnálatos módon, azonban ez a tevékenység – *a kiválasztott megtalálása – csak folyamatában érvényesül, és utólag derül ki, hogy sikeresek voltunk-e*.

Szellemi, tudományos indíttatásom megint mást, de a fentieknek nem ellentmondót sugall. Eszerint az ember a génjeiben hordott képességeivel indul az életbe és az összes többit az adott helyen és időben kapja meg a számára elérhető, megszerzett tudásból. Tehát *a tanításnak is fontos, döntő szerepe van*. A

gén rendkívül lassan változó, nem tartalmazza, nem tartalmazhatja a kor tudását. A tudást meg kell szerezni, tanulni kell. Aki nem tudja mi a kapitalizmus, abból nem lesz kapitalista, de aki tudja, attól még nem az.

Tudományunk rendkívül távol áll a természet tudásától, hiszen akkor isten lennénk- állítom!

A szerzett tudással alázattal kell élni és vele az emberiséget szolgálni. Ugyanakkor ennek a tudásnak a segítségével számosan kísérleteznek végső megoldással, hiszik, hogy tisztázhatják, taníthatják a dolgok végső jelentését. Balga elképzelés, amely ráadásul egyre borzasztóbb tragédiákba sodorja az emberiséget. Gondoljunk például a céltalan háborúkra, a tömegpusztító fegyverekre, a népirtási és faj felsőbbrendűségi elméletekre. Ezek mind valamilyen végső megoldás elmélet megvalósításának tragédiái.

*Nincs végső megoldás, mert minden előbb kezdődött és tovább tart az emberinél, különösen egy pár emberöltőnél. Az életünk csak átmeneti, és a társadalomé is! Ismerni, befolyásolni, csak időlegesen, folyamatában, változóan lehetséges. Tudományosan talán dinamikus rendszernek nevezném, amelynek léteznek megoldásai, de azokat mindig, rendre ismétlődően vissza kell táplálni a rendszerbe, hiszen a működés során megváltozott a kiinduló rendszerünk, vagyis *rekurzív, dinamikus rendszerrel* van dolgunk.*

Szellemi feladatunk tehát, az életünk olyan szakaszolása, *a szakaszainak felismerése, ahol a felállított szabályaink, egyenleteink, összefüggéseink érvényesek. Az ilyen szakaszokra vonatkozó következtetések, számítások, útmutatások nagy valószínűséggel használhatók lesznek. A szellem embereinek kettős a feladata, ennek tanítása és a következő szakasz felismerése folyamatos kutatással. Ez a szakasz nyilvánvalóan más lesz a dinamizmus révén, hiszen tevékenységünkkel megváltoztattuk a jelenlegit. Ha mondjuk „nem tennék semmit”, akkor is az folytatódhatna a jövőben is? Még ez sem igaz, mert a semmit-tevés közben is megváltoztatjuk a környezetünket pusztán létünk működése révén. Hát a népvándorlásoknak nem az a nyilvánvaló oka, hogy a rendelkezésre álló élettér elszennyeződik, kevésnek bizonyul? Később vissza lehet térni ugyanoda, mert a természet regenerálja.*

Európa és a kereszténység

No, de ugorjunk csak vissza a mi Európánkba, amely már – alig merem kimondani, olyan hétköznapi hangzik – nem a régi. Gondoljuk csak meg, ez a kontinens emberemlékezet óta a nagyságával, önállóságával meghatározója volt az emberiség történelmének. Belső ellentétei, viszályai, tragédiái csak fokozták öntisztulását és felszínre hozták a lényegét, a meghatározót. Ha úgy tetszik kereste és találta a kiválasztottakat, akik az utat mutatták, akik élete sokszor sikertörténet, máskor időleges kudarc, meg nem értés volt. A számozott éveink legfőbb meghatározója a kereszténység, Jézus tanai, annak folyamatos megújulása, az isten-ember viszony összhangja.

Ennél a pontnál ismét kellő tudás hiányában elbizonytalanodok, mert egyes tanítások az embernek a természetből, valamilyen transzcendens állapotba emeléséről szólnak, amelyet nem hiszek, mert az ember természeti lény és bármilyen hit, amely ebből ki akarná emelni a pusztulását okozná és akkor nyilván elvetendő! Talán éppen az ilyen irányzatok is okozzák a kereszténység hatásának gyengülését az európai uniós eszmékben. Kétségtelen, hogy az egyházak visszaszorultak a tömegek irányításában, mondhatnám elfogyott a muníciójuk. Vegyük észre, hogy a XIX. és a XX. század olyan felgyorsult tudományos és technikai téren, amelyet semmilyen hittudomány nem volt képes követni. Valamikor a pap mondta meg mikor kell aratni, vagy locsolni az aszály ellen, vagy éppen hadba menni. Kiválóan működött a gyónási információs rendszer és ezáltal a lelkiek kezelése is. Egyszóval övék volt a tudás, a szellem, a vezetési módszer. Ma ez távolról sincs így! Akkor mit várhatunk el a papságtól? Persze az erkölcsi tartást és Jézus tanítását: igazság, béke, szeretet. De elvárnánk azt is, amire már nem képesek: hogyan kell megtalálni az igazságot és élni vele, mi a dolog békében, mit kell tenni, hogy szeressenek, hogy szeressünk. Ezt nem adja, helyette a legrosszabbat teszi, ami lehetséges: *ráhagyja az embereket a hatalom manipulatív kényére-kedvére.* Csak példaként említeném, hogy újdonsült köztársasági elnökünkkel már találkozott a pápa, de a magyar nyájával nem.

Szóval Európa népeinek a sorsa a kereszténység sorsa! Nem Jézus tanai váltak rosszabbá, hanem a hirdetői veszítették el kiválasztottságukat, ezáltal vezetőképességüket. Európa pedig látván a két világháborúban is gazdagodó USA-t, elkezdte azt utánózni, gazdasági és más téren az ő módszereiket felvéve versenyezni. A verseny eldőlt, az Atlanti Szövetséget a nyugati partokról – Greenwichől nyugatra – irányítják. Európa nem keresztény többé, hanem unió, - ha megengedhető ez a kép-beszéd - nem önálló, függésben van másoktól.

Bizony a Lisszaboni Szerződés, a feltétlen részvétel a NATO-ban, a gazdasági érdekből kiinduló multikulturális eszme, a globalista monopólium elvtelen támogatása, Izrael társulása szélesre tárta Európa kapuit, olyan szélesre, hogy bármit ki lehet hurcolni belőle. Emlékszem, a vidám barakk idején azon viccelődtünk, hogy fogunk mi még május elsején a sárkány alatt felvonulni. Ma már tudjuk, hogy látni fogjuk a Kába2-kő felavatását, csak a hely bizonytalan még: Párizs, vagy Berlin, esetleg mindkettő. Talán jobb is lesz így, mert nem lesz többé dzsihád, no meg egy-az-isten.

Magyarország

A sóhajtozások mezejéről térjünk vissza napjaink talajára és végre a mi Magyarországunkra. Kétségtelen a magyarság viszontagságos sorsa. A feltárás, a vita a történészeké, a magyarságtudat mindannyiunké. Itthon, vagy bárhol a világban, akik magyarnak érzik magukat, azokat ez a tudat köti össze és pont ez az, amit minden ellenségünk támad. Ebben kell tehát erősnek lennünk, ez fennmaradásunk záloga. Ennek a tudatnak van *eszméje, jelképe, szabálya: a szentkorona minden magyarban, a Szent Korona, most éppen az Országház kupolacsarnokában, és a Szentkorona-tan az íratlan alkotmányunk*. Jó a nyelvünk, mindhármat külön-külön, de egybehangzóan tudjuk leírni. Egy ilyen jelkép hatalmas erő, összetartja azokat, akik akarják ezt az összetartozást, és az erő az emberek összetartásában leledzik. A rómaiak fasciának hívták az övékét, ma ezt a szót kiejteni sem szabad a közismert okok miatt és lassan már a szentkoronával is így leszünk. Négymillió szomszédságunkban micisapkának láttatják és még csak *fel sem háborodik a Magyar Köztársaság*. De a tanítás is félrevezet, csak egy példát említenék: Dózsa népe és Werbőczy esetét. Tudjuk hogyan tanultuk, de a valóság más: a felkelést persze leverték, de azt, hogy Werbőczy akadályozta meg a kisenemesi és paraszti telkek eladását, ezáltal megmaradását, nem tanítják. Petrus Fortunatus – Szerencsés Péter – hoppon maradt a felajánlott ingatlanfedezeti hitelével.

A most folyó alkotmányozás említést kíván tenni a kereszténységről és a Szent Koronáról az előszóban, majd valahány paragrafusban, ami szerintük jogász kodifikáció csupán, meg fogja határozni azt a hatalmi berendezkedést, amelyet az ezt megszavazók látni szeretnének és megfelel az Európai Unió helyzetünknek, szerepünknek. Eszméről, tudatról, magyarságról itt szó sem lehet: persze énekelheted a Himnuszt, elmehetsz a templomba, járhatod Európát, ha van rá pénzed, és ha bevesznek a buliba, élheted azok életét. Ez Kádárnál is így volt, csak ő keletre járt parancsért, ennyi a különbség?

Szóval, ha nem állítjuk vissza a jogfolytonosságot, ha nem egyesítjük a magyarság-tudatunkat, akkor elmondhatjuk: ami nem sikerült a Habsburgoknak, mert a Szent Koronára kellett esküdniük, az most valósággá válhat.

A mi életünkben adódott *a magyarság számára néhány kitörési lehetőség: 1956, 1968, 1989*, amikor nem sikerült. *Most itt van* a nemzeti egyetértés kormánya, az európai válság, a multikulti halála, a szerbek, horvátok megbékélése, az ukránok is szeretnének csatlakozni és a legfontosabb, magyar vezetése lesz féléven át az EU-nak!

Vajon kiválasztottainkat most végre sikerült megtalálni és az élünkre állítani?

Dr. Gyarmati Péter